

врагътъ. Щѣха ли да успѣятъ беднитѣ жители на Хемската земя да разклатятъ вѣковната империя на Константи́на? Не бѣше ли блѣнътъ имъ твърде дързкъ, твърде самонадѣянъ?

Ивани́ца откъсна очи отъ чудното видение и се замисли. Коя страшна съдба бѣ хвърлила тѣхното бедно и сурово племе да дѣли граница съ тази приказна величавостъ? Не приличаха ли тѣ на просякъ, който живѣе до оградитѣ на гордъ, блѣскавъ палатъ? И тежка обида сви гърлото му. Тѣй жалка и немощна му се стори неговата малка, далечна земя.

Тогава бѣсна гордостъ сви юмруцитѣ му. Добре, нека! Великиятъ Визансъ ще бѣде сломенъ отъ нищожнитѣ българи. Нѣкога този градъ ще трѣпне предъ тогова, който сега иде къмъ него като неизвестенъ, безпомощенъ юноша. Защото въ жилитѣ на презрѣнитѣ българи тече млада и буйна кръвъ, която не можеха да откупятъ всички немѣтнни съкровища на стария, немощенъ Визансъ.

Нѣкой леко се докосна до рамото му. Единъ младъ човѣкъ съ гѣсти, черни вежди и благъ, усмихнатъ погледъ го разглеждаше съ любопитство.

— За пръвъ пътъ ли виждашъ Константиновградъ?

— Да.

— Колко жалко, че нѣма да минемъ презъ златната порта, както обикновено става, когато василевсътъ е спечелилъ нѣкъде победи. Тогава щѣше да има на какво да се чудишъ. Но сега Исакъ Ангелъ е недоволенъ и затова нѣма да има никакви тържествени посрѣщания. Ехъ, какво бѣше, когато се връщахме отъ Димитрица...

Звукъ отъ рогъ даде знакъ за трѣгване. Войската отби пътя си малко въ изтокъ.

— Изглежда, че ще минемъ презъ портата на Златната мантия, — каза непознатиятъ.

— Колко порти има крепостъта? — попита Ивани́ца, смутенъ отъ неувѣреностъта си въ грѣцкия езикъ.

— Тридесетъ и две. А черкви имаме сто и петдесетъ. — каза съ нѣкакво детинско самодоволство момъкътъ.

Въ мигъ върховетѣ на бойницитѣ почернѣха отъ народъ.